

Efter den lovændring er mennesker, der i henhold til dom er anbragt på psykiatriske specialsygehuse i boformer efter lov om social service eller har dom til behandling på hospital for sindslidende, således blevet ligestillet med andre personer, der opholder sig i samme institution eller boformer og får udbetalt pensionen.

Mennesker, der tidligere har fået inddraget pensionen, skal betale for deres ophold efter samme regler, som gælder for de øvrige beboere i de boformer.

I forhold til de mennesker, der afsønes straf under kriminalforsorgen, inddrages pensionen. Det skal hertil bemærkes, at der er aktivitetspligt under strafafsoningen i fængsel og arresthuse.

Pensionister, der afsønes dom i disse institutioner, får udbetalt arbejdspenge samt ydelser til selvforvaltning og selvforplejning. I forhold til spørgsmålet om inddragelse af pensionen for denne persongruppe er det afgørende, at samtlige afsøner mister et eventuelt indtægtsgrundlag under afsoningen. Der er således ikke tale om en fuldt ud sammenlignelig situation med pensionister, der har dom til anbringelse eller til behandling.

Det centrale er imidlertid, at der er tale om ligestilling mellem pensionister og andre, der er dømt til strafafsoning i fængsel eller arresthus.

Hvis der indføres en pensionsmæssig ligestilling af alle domsanbragte, vil det medføre en pensionsmæssig forskelsbehandling af mennesker, der opholder sig i samme institution eller boform, med de uønskede effekter, det har med hensyn til behandling, selvstændiggørelse osv.

Jeg mener derfor ikke, at der er grundlag for at ændre de gældende regler om inddragelse af pension, og må derfor afvise forslaget.

Karen J. Klint (S):

Fremskridtspartiet har med sit beslutningsforslag, B 91, gentaget sin procedure med, at når man ikke får sin vilje i første omgang, så prøver man igen, og det er da helt o.k., for sådan er politik.

Nu forholder det sig bare sådan, at der ikke engang er gået to år, siden Folketingets øvrige partier i juni 1997 var enige om, at pensionen kun skulle inddrages, hvis en person indsættes til strafafsoning i fængsel eller arresthus. Der er således kun gået kort tid, siden reglerne om inddragelse af pension under sygehusophold blev ophævet, hvis sygehusopholdet havde baggrund i en behandlingsdom.

Pensionsudbetalingen sker, som ministeren har oplyst, altså til alle, der er tilkendt en pension, uanset vedkommendes boform.

For god ordens skyld vil jeg gentage, at man ikke får en pension, hvis man altså ikke i forvejen er tilkendt den, og ikke alle sindslidende er tilkendt den højeste pension. Mange får faktisk en lavere.

I alle boformer i socialt regi eller hos kriminalforsorgen sker pensionsudbetaling, for at personalet kan gennemføre et resocialiserende behandlingsarbejde, hvor den dømte kan holdes fast i selv at skulle betale for sine udgifter til kost, husleje og andre ydelser. Uden denne normale behandlingsmulighed begrænses chancerne for at træne og opbygge en økonomisk indsigt, så den dømte bedre bliver i stand til at klare sin daglige private økonomi uden fortsat kriminalitet.

Når en person dømmes til psykiatrisk behandling, og denne påbegyndes på et sygehus, er målet ofte, at overlægen senere rent administrativt kan ændre behandlingen til at kunne ske uden for sygehuset. Den dømte kan derfor under sygehusbehandlingen have samme normale udgifter som andre indlagte på sygehus. Det kan være husleje, forsørgelse af børn, ægtefælle m.m.

Under en sygehusbehandling har de behandlingsdømte ikke mulighed for at optjene en arbejds løn eller dusør, som man har i fængslerne. Der er jo en grundlæggende forskel på niveaet på ens personlige situation, psykiske tilstand og helbred, når man enten dømmes til behandling eller til fængsel. De, der dømmes til behandling, er i sagens natur ikke raske eller stærke nok til at have indtægtsgivende arbejde, hvorimod de indsatte i fængslerne er mere raske, hvis det er det udtryk, man kan bruge her.

Den socialdemokratiske gruppe kan ikke støtte forslaget, der vil forringe de behandlingsdømte personers muligheder for resocialisering.

Vi finder desuden, at Fremskridtspartiet ved i forslaget at bruge udtrykket massemorder udstiller de sindslidende kriminelle i en stærkt negativ beskrivelse, der slet ikke står i forhold til virkeligheden i den kriminalitet, de fleste reelt har begået. Dette tager vi kraftigt afstand fra.

Alle sindslidende, også de kriminelle, har brug for det modsatte, nemlig en positiv opmærksomhed, så der kan etableres bedre behandlings- og botilbud med kvalificeret personale. Kun på den måde kan ny kriminalitet forebygges.